

IEN AIGEN TOAL

't Is hail slim as je nait schrieven kennen. Dat is mie overkomen. 't Gait nou wel weer ook al is 't nog nait makkelijk. Moar dat is 'n goie exercitie zo te rekenen.

'k Bliede dat wie an 't begun van 't neie joar weer wat ien aigen toal brengen kennen.

't Is weer wat van Geert Teis Pzn. In 't lest van zien leven - hai is in meert 1945 sturven dou er tachtig joar was - het Teis nog mooie gedichten schreven. Hai nuimde ze "Warrelsnei", 't begun van zien levenswienter.

't Gedicht wat ik joe wil lezen loaten is wel hail biezonder en dat benoumt om de vorm.

Inhold is hail simpel moar bie 't lezen zelt joe opvalen dat regels nait riemen en dat 't steuten van wupkoare in 't ritme te vuilen is. En hier komt den 't verhaal van Hezzeljan dei 'n poar Drenten en heur sikke ploagde.

Hezzeljan (Geert Teis Pzn.)

Hezzeljan, de knecht van Ome, mos nao Gazzelte mit wupkaor; ik mag mit, 't was wonsdagsmiddag, in Gazzelte was 't parredies.

Parredies, dat was 'n toene, Aodam ston d'r in beeld en Eva; haost zag 'k ook in Drentse daipie Noaks aarke, docht mie zo.

Knollen brocht mie daor nao Drende, en weeromme Drentse stoeten, 't eerzaome product van 't laandschop, Kaoienflodde leekt haost wel.

Maor ain herelkhaid mit keze! en 'n dikke laoge botter! Och, dei smeerge Drentse muggen Slaog ie weg mit aarm en bain.

Hezzeljan was pruddelkaore, twailing mit zien pruddelpiebe, maor zien haart dat was maaldaarten, zatten male fratsen in!

Kiek, zee Hezzeljan, dei scheper, en de schaop mit dikke steerten; tegen 't Drense-zaand-inwaaien is zo'n steert merackel ding!

en dei Kaoien, aan 't zuudende vol mit broene harde plakken... zoltoe biestok dr van luzzen? soep van zo'n bedaone steert?

Hezzeljan, ze slachten in Gronnen, zes 'k, toch nooit gain Drentse kaden! Nee, zee die, dat is om d' tannen niks as zene en geelaor!

't Gong net 't parredies verbie tou; 't Leek of Aodam en of Eva; hail grammieterg nao ons keken om dei taal van Hezzeljan.

Niks gain wonder, 't bin toch Drenten, docht ik zo; maor 'k haar gain 't bin toch baide appeldaiven! net goud veur zok soort volk!

Ho! ruip Hezzeljan, ho roene! hier bin w'al bie Roelf en Jaandien! Hui Roelf! ruip he, hier zin knollen! Roelf ston laoi van de vlinde op.

Even zitten op de knopstouln op de laimen deel in 't veurhuus; zwienen knorren onder taovel onder muggen in de koel'.

Uut de schure komen stoeten zo van d'oven, aigen baksel... Roelf en Jaandien vlijen z'op zakken "neddies" in de wupkaor' hen.

Maor dei baaiden bin aan 't smuustern; endelk komt dat mit de vraoge: "wie mut even mit de sege nao Jan Luchies jonges tou...

kunt wie 't ondien mit oe vaoren? - Stap maor op, ie alle dreie! Hezzeljan zegt dat zo smoesterg Wizze het he wat in 't zin!

Even wachten: Jaandien klodde... ..mutse...blinkend zulveriesder... Roelf de daze en zwaarde jaze... Zo! Nou, Drende is nau klaor.

Tjj. dut Hezzeljan en de roene Steveg zet he aan in draffie; Achter hupt dat op de vlinten, op en deel as kaotzebaal.

Hup hup hup mit d' aole sege, hup hup hup mit Roelf en Jaandien; sege komt mit vaier poten komt terecht in Jaandiens schoet.

Haarder wordt de roene aanpord, 't wordt aal haarder hup hup hupsa! hoger wupt 't in wupkaor achter, 't Gaait nou parredies verbie.

Nou dei Aodam, nou dei Eva; Stain ken 't laggen nou nait loaten om de sege, Roelf en Jaandien, hup sik! hup sik! op de wup!

Nou gaait roupen deur dat wuppen: Ho den! ho! De sikke aan 't bleren... Hezzeljan het stro in d' oren heurt van ho en be maor niks!

Endelk krucht en wupt onz Jaandien 'n endien in de wup nao veuren, trekt ons Hezzeljan aan mouwe: ho den toch! wie mut tr uut!

Hezzeljan dut doodverwonderd: Haar ie dat maor eerder zegd toch! Wie hebt bled en schraifd en roepen, bint tr ja al wied verbie!

Nou wordt Drende den maor uutlaodn, aal drei doezelk, seupel, kreupel; 't strompelt den nao Luchies jonges ain ketaier wel weerom!

Hezzeljan stopt pruddelpiebe: tja jong, vaoren en vaoren is tweie, en mit 'n sikke wordt dat dreie... spiedelk, he... zo wied weerom!

En de smiekerd smakt de lippen, aaltied zulfde kurendriever; Tja, egt d'aole, kon 't nait helpen... haarstoe aor dat roupen-heurd?

En ik zee: dr bin veul doven, maor oostindies doof is 't slimste! Tjong, zee hai, 'k leuf doe gleeedst duvel ook al vroug van kaore aof.

Ja, kiek, meester Kriet zegt tidels: man, wat gekhaaid mot tr wezen, maor dr bin toch ook weer grenzen... Nou, zo was 'r den ja ook hier...

Grenzen tussen Drend' en Gronnen; maor nou ja... wie wazzen dr over... en... twai Drentjes mit 'n sikke... nee mien jong, dat huil 'k nait uut...

Hezzeljan, dat blijft 'n guut!

le hebben 't wel ien de goaten kregen dat de inhold deur de tied van 't ontstaan - vief en vattig joar leden - bepoald is. Moar dit-moal gait om de meziek van woorden en nait zo slim om betaikenis!